

prohlásiti vykonanou volbu za neplatnou. Neučinila-li tak rozhodčí komise, je její rozhodnutí v rozporu se zákonem a bylo je proto nutno zrušiti podle § 7 zák. o ss.

Č. 12.203.

Z á v o d n í v ý b o r y: Byl-li u rozhodčí komise podle zák. o záv. výborech uplatněn nárok na ochranu podle § 3 lit. g) zák. o záv. výborech, je ve sporu o tom, existoval-li takový nárok, otázka, zda nastal případ posledního odstavce cit. předpisu, ochranu onu vylučující, otázkou merita a nikoli příslušnosti rozhodčí komise.

(Nález ze dne 11. prosince 1935 č. 20.180/35.)

V ě c: Fma »Premier«, akc. spol. pro výrobu jízdních kol a strojů v Ch. (adv. Dr. František Rosenbaum z Prahy) proti rozhodčí komisi podle zák. o závodních výborech v Chebu o propuštění Ant. K. z práce.

V ý r o k: S t í ž n o s t s e j e d n a k o d m í t á p r o n e p ř í p u s t n o s t, j e d n a k z a m í t á p r o b e z d ů v o d n o s t.

D ů v o d y: Závodní výbor zřízený v závodě st-lky v Ch. stěžoval si u rozhodčí komise podle zák. o záv. výb. v Ch., že fma »Premier«, akc. spol. pro výrobu jízdních kol a strojů v Ch. propustila z práce dělníka Antonína K., zaměstnaného v závodě déle než 3 léta, že propuštění to jest vzhledem na délku doby zaměstnání tohoto dělníka v závodě a jeho zachovalost během této doby nespravedlivou příkrostiti a to tím spíše, poněvadž nezaměstnaný dělník za nynější těžké hospodářské krise nenajde žádnou jinou možnost obživy. Vzhledem k tomu navrhl záv. výbor, aby rozhodčí komise uznala, že propuštění toto jest nespravedlivou příkrostiti vůči jmenovanému dělníku a že firma jest povinna jej za dřívějších pracovních podmínek opět zaměstnávat.

Rozhodčí komise nálezem z 11. července 1932 zamítnuvši námitku nepřislušnosti rozhodčí komise uznala právem, že propuštění Antonína K. jeví se nespravedlivou příkrostiti a že žalovaná firma jest povinna tohoto dělníka přijmouti do práce za dřívějších pracovních podmínek a nahraditi mu zatím ušlý výdělek.

Proti tomuto nálezu obrátila se st-lka nejprve na okresní soud v Chebu, který usnesením z 30. září 1932 žaloby st-lky odmítl.

Rekurs, který st-lka proti tomuto soudnímu rozhodnutí podala, zamítl krajský soud v Chebu usnesením ze 7. listopadu 1932 z důvodů rozhodnutí I. stol. nacházejících oporu i v rozhodnutí nejv. soudu z 8. března 1927, Vážný č. 6873/27. Při tom poznamenal krajský soud, že podle § 105 úst. list. ve všech případech, ve kterých správní úřad rozhoduje o nárocích práva soukromého, přísluší straně tímto rozhodnutím dotčené po vyčerpání opravných prostředků domáhati se nápravy pořadem práva, a že tudíž st-lka musela by dříve vymoci si ve správní cestě zrušení nálezu rozhodčí komise pro její nepřislušnost a přikázání věci na řádný soud, a pak teprve byla by přípustna její žaloba u řádného soudu.

Po vydání tohoto nálezu podala st-lka stížnost k nss-u, ve které domáhá se zrušení nálezu rozhodčí komise pro nezákonnost, resp. vadnost řízení.

Uvažuje o této stížnosti musel nss v první řadě z povinnosti úřední zkoumati, zda stížnost podána byla včas. St-lka v tom směru dovolává se ustanovení § 2 odst. 3 zák. č. 217/25 a uvádí, že jí rozhodnutí rekursního soudu bylo doručeno dne 12. listopadu 1932.

Podle § 2 odst. 3 zák. ze dne 15. října 1925 č. 217 Sb. počítá se v tom případě, když strana podá do rozhodnutí správního úřadu o nároku práva soukromého nejprve žalobu k řádnému soudu, lhůta ke stížnosti na nss ode dne, kdy jí bylo dodáno rozhodnutí poslední soudní stolice, v níž byl pořad práva prohlášen za nepřipustný. Musil proto nss, aniž by mohl zabývat se formální a věcnou správností usnesení rekursního soudu, zjistiti nejprve, zda tímto soudem byl pořad práva ve věci, o kterou šlo, skutečně prohlášen za nepřipustný. Jak z usnesení okr. soudu v Ch. jako I. stolice tak z rozhodnutí krajského soudu v Ch. jako II. stolice vyplývá, že soudní žaloba st-lky odmítnuta byla proto, poněvadž pořad práva je vyloučen. Je tudíž dán předpoklad, aby lhůta k podání stížnosti k nss-u počítána byla ve smyslu odst. 3 § 2 cit. zák. teprve od doručení rozhodnutí krajského soudu. Ježto toto, jak ze soudních spisů patrně, stalo se 12. listopadu 1932, jest stížnost, podaná na poštu 9. ledna 1933, podána včas. •

V dalším musil soud zkoumati především vlastní svou příslušnost ku věcnému přezkoumání nálezu rozhodčí komise. Nález tento vydán byl na základě stížnosti záv. výboru proti propuštění dělníka v závodě přes 3 roky nepřetržitě zaměstnaného ve smyslu § 3 lit. g) zák. o záv. výb. a bylo jím vysloveno, že se propuštění dělníka Antonína K. jeví býti nespravedlivou příkrostití a že zaměstnavatelka je povinna dotčeného dělníka přijmouti zpět do práce za dřívějších pracovních podmínek a nahraditi mu ušlý výdělek. Rozhodnutí tohoto obsahu jest podle stále judikatury tohoto soudu rozhodnutím úřadu správního o nárocích práva soukromého. Proti takovému rozhodnutí může strana tímto výrokem dotčená dovolati se nápravy pořadem práva předpokládajíc, 1. že úřad správní rozhodl v rámci své kompetence (argument slova: podle zákonů o tom vydaných § 105 úst. list.), 2. že strana vyčerpala dříve opravné prostředky přípustné v cestě správní (§ 105 úst. listiny).

Pokud jde o první předpoklad jest jisto, že u rozhodčí komise uplatněn byl nárok podle § 3 lit. g) zák. o záv. výb., že podle tohoto paragrafu byla rozhodčí komise jedinečně oprávněna o nároku tom rozhodovati a že také o něm meritorně rozhodla. Stížnost popírá příslušnost rozhodčí komise, odvolávajíc se na ustanovení posl. odst. § 3 lit. g) zák. o záv. výb., podle něhož ustanovení tato nevztahují se na dělníka nebo zřízence, který dopustil se jednání, pro něž může pracovní neb služební poměr bez výpovědi býti přerušen podle § 82 živn. ř., a tvrdí, že v daném případě stalo se propuštění Antonína K. z důvodu § 82 živn. ř.

Nss neshledal tuto námitku důvodnou. Neboť i kdyby pravda bylo, že dán byl takový důvod zmíněnou ochranu zaměstnance vylučující, nebyla by rozhodčí komise oprávněna námitky závodního výboru odmítnouti pro svoji nepřipustnost, neboť ve sporu o tom, existoval-li v daném

případě nárok na ochranu podle § 3 lit. g) zákona o záv. výborech, jest otázka, nastal-li případ posledního ostavce zmíněného předpisu ochranu onu vylučující, otázkou merita a nikoliv otázkou příslušnosti rozhodčí komise. Proto, rozhodla-li rozhodčí komise o návrhu závodního výboru věcně, rozhodla v rámci své příslušnosti, neboť pro příslušnost rozhodčí komise není rozhodným, zda dán byl důvod k propuštění jmenovaného zaměstnance podle § 82 živn. ř. či nikoli. Pokud tedy stížnost vytýká, že rozhodčí komise nebyla příslušna rozhodnouti o návrhu záv. výboru, poněvadž dotyčný zaměstnanec propuštěn byl z důvodu § 82 živn. ř., jest dotyčná námitka stížnosti bezdůvodná.

V daném případě splněn byl však i předpoklad sub 2 uvedený, neboť nálezy rozhodčí komise nepodléhají dalšímu přezkoumání v řádné cestě instanční úřadů správních, nýbrž mají platnost konečnou.

Z toho jest patrno, že proti nálezu rozhodčí komise mohla st-čka dovolati se nápravy pořadem práva. Je-li tomu tak, pak stížnost k nss-u jeví se býti nepřipustnou podle § 3 lit. a) zák. o ss, podle něhož z příslušnosti nss-u jsou vyloučeny záležitosti, o kterých přísluší rozhodovati řádným soudům.

Musil proto nss stížnost, pokud domáhá se přezkoumání zákonnosti nálezu rozhodčí komise ve věci samé, odmítnouti pro vlastní svou nepříslušnost.

Č. 12.204. •

Samospráva obecní: * Povinnosti platiti obchodné podle dekretu dvor. kanceláře z 23. března 1798 č. 4764 nejsou podrobeni »cizí kupci«, kteří provozují své obchody v lázeňském místě nepřetržitě po celý rok.

(Nález ze dne 12. prosince 1935 č. 20.119/35.)

V ě c: Firma Julius Meinl, akc. spol. v P., filiálka v K. (adv. Dr. Bedřich Fried z Prahy) proti okresnímu úřadu v Karlových Varech o obchodné.

V ý r o k: Nař. rozhodnutí se zrušuje pro nezákonnost.

D ů v o d y: Nař. rozhodnutím zamítl žal. úřad odvolání stěžující si firmy z platebního rozkazu městské rady v Karlových Varech z 29. června 1933, jímž na základě dekretu dvorní kanceláře z 23. března 1798 a zákona z 27. října 1868 č. 38 z. z. čes. byla stěžující si firmě předepsána na lázeňskou sezonu 1933 obchodní taxa částkou 100 Kč týdně, počínaje 1. května 1933, a v důvodech uvedl, že v K. jde toliko o vedlejší závod hlavního podniku, a že proto není dána místní usedlost podniku.

O stížnosti uvážil nss takto:

Dekret dvor. kanc. z 23. března 1798 č. 4764, jenž tvoří právní podklad pro předpis obchodného, stanoví, že od cizích kupců, dostavujících se do města Karlových Varů během lázeňského období, včetně těch, kteří tu mají sice právo měšťanské, ale nemají tu vlastního domu, nýbrž v Karlových Varech zdržují se jen v lázeňském období, může býti požadován vyšší tržní poplatek. Tato právní norma pole svého znění chce podrobiti tržnímu poplatku (obchodnému) pouze ty osoby, které se dostavují do města Karlových Varů za účelem provozování obchodu během